

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 87.

Trettende Session

33te Møde.

Mandagen den 16de December Kl. 11.

(Forsat.)

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (forsat): Sagen er nemlig den, at ved en saadan tredje Behandling er en Lovs endelige Skikkelse dog ikke dermed afgjort. Den gaaer over til det andet Thing og kan vende een eller to Gange tilbage hertil, og der vil da kunne være Haab om, at de Forandringer, der ikke lode sig iværksætte ved tredje Behandling, kunde det lykkes at faae gennemførte ved fjerde eller femte Behandling her i Salen. Der er maaskee saamegen større Grund til at antage dette, som vort sidste Møde var et Aftenmøde, ja, jeg burde vel overensstemmende med Sandheden sige, et Nattemøde, og det viser sig, at medens Mølmet hviler over Jorden, tage Sagerne sig anderledes ud, end naar Beslutningerne skulle tages ved det fulde Dagslys, om ikke af anden Grund, saa af den, at der gives et ikke saa ringe Antal Medlemmer, der føle sig generede ved, at det gaaer altfor langt ud over deres sædvanlige Hviletid. Det, jeg har imod Loven i dens nærværende Skikkelse, ligger klart for af Forhandlingerne her i Salen. Jeg kan ikke gaae ind paa den Måde, hvorpaa Lovbestemmelsen er taget med Hensyn til Prestegaardsablingen. Jeg finder det ikke rigtig, at man ved Spørgsmaal, der saameget trænge til at afgjøres efter alle forhaanden værende Omstændigheder, vil stille Noget op som et Møgel, der i Almindelighed skal gjælde. Jeg finder

fremdeles, at der ved denne Bestemmelse tillige er taget for libet Hensyn til de Njorseler, Embedsforretningerne medføre. Heller ikke kan jeg gaae ind paa det Afslag, der er steet ved Erstatningen for Offer og Accidenter. Jeg skal imidlertid indrømme, at der maaskee i selve Lovudkastet kan ligge en Berrettigelse til denne Bestemmelse, forsaavidt disse Indtægter i Lovudkastets Beregninger ere nedsatte med $\frac{1}{3}$. Men Lovudkastet, der bevarede Offer og Accidenter i deres nuværende Skikkelse, holdt aldeles aaben den Forøgelse, der vil være en Følge af den tiltagende Folkemængde. Jeg vil derfor antage, at disse to Ting kunne opvete hinanden, og at man saaledes kunde blive staaende ved de Summer, som nu ere opgivne; ved Siden af en Nedsættelse maatte man i ethvert Fald have aabnet Udgang til en Forhøielse i Forhold til den stigende Folkemængde. Hvad der i lige saa høi Grad gjør det umuligt for mig at indstille Lovudkastet i dets nærværende Skikkelse, er den hele Omfordeling af Offer og Accidenter over hele Landet, hvorved man skal see aldeles bort fra de historiske Forhold og hvorved der lægges en Byrde paa Ministeriet, som det ikke drifter sig til at påtage sig Ansvar for. Saaledes stiller altsaa Sagen sig for mig. Hvorledes den vil stille sig for de af Thingets ærede Medlemmer, der maatte bele min Anskuelse, og hvorvidt de maatte finde sig foranledigede til at stemme for eller imod Udcastet, skal jeg ganske henstille til dem. Forsaavidt Regjeringen fandt sig tilfreds med Udcastet i den Skikkelse, hvori det foreligger, forekommer det mig, at der var al Anledning for den til at stemme imod